

КУМИЦА ЛИСИЦА ПАК НАДХИТРИЛА КУМЧА ВЖЛЧА.

Лиса полежала. поседела, па огладнела и тржгнала из гжстата горица да тжрси нешто за храница. Повжрвела, повжрвела и кумчо вжлча видела.

— Добжр ден, кумчо вжлчо!

— Дал Бог добро, кумице лисице!

— Кжде отиваш?

— Отивам лов да хвана, да се понахраня. Два дни не сжм ял, та сжм страшно огладнял!

— Хайде кумчо, заедно да вжрвим и що уловим, братски да делим!

— Хайде кумице!

— Кумчо, мирише ми на овчица, казала хитрата лисица.

— Гледай да не замирише на овчарско куче или копой, че ще има и бой. . .

— Кумчо, не се бой: аз зная хитрини без брой. Още малко повжрвели и видели на една поляна, цела овца одрана.

— Ето ни, кумчо, лов. Хем одран, готов! Има да ядем, да ядем, та дори два дни нема да сме гладни.

Хитрата лисица поискала да хапне месо от овчица, но се досетила, че има беда по-лоша от глада. . .

Тя настрана се затекла и на вжлка рекла:

— Похапни, кумчо, пжрво ти, аз ще пазя в хралака, некой ловец да ни не причака. Щом се понаядеш, аз ще ям спокойно, а ти ще пазиш достойно. И вжлчо се сжгласява и лиса похвалява, че се сетила да го пази от беда, до като си уталожи глада. Той приближил до овцата, отворил си устата и